

Temat: Artysta jako kreator w wierszu „Radość pisania” Wisławy Szymborskiej.
Usystematyzowanie wiadomości z liryki.

1. Zapoznaj się z wierszem.

Radość pisania

Autorem wiersza jest WISŁAWA SZYMBORSKA

Dokąd biegnie ta napisana sarna przez napisany las?
Czy z napisanej wody pić,
która jej pyszczek odbije jak kalka?
Dlaczego łeb podnosi, czy coś słyszy?
Na pożyczonych z prawdy czterech nóżkach wsparta
spod moich palców uchem strzyże.
Cisza - ten wyraz też szeleści po papierze i rozgarnia
spowodowane słowem "las" gałęzie.

Nad białą kartką czają się do skoku
litery, które mogą ułożyć się źle,
zdania osaczające,
przed którymi nie będzie ratunku.

Jest w kropli atramentu spory zapas
myśliwych z przymrużonym okiem,
gotowych zbiec po stromym piórze w dół,
otoczyć sarnę, złożyć się do strzału.

Zapominają, że tu nie jest życie.
Inne, czarno na białym, panują tu prawa.
Okamgnienie trwać będzie tak długo, jak zechce,
pozwoli się podzielić na małe wieczności
pełne wstrzymanych w locie kul.
Na zawsze, jeśli każe, nic się tu nie stanie.
Bez mojej woli nawet liść nie spadnie
ani źdźbło się nie ugnie pod kropką kopytka.

Jest więc taki świat,
nad którym los sprawuje niezależny?
Czas, który wiąże łańcuchami znaków?
Istnienie na mój rozkaz nieustanne?

Radość pisania.
Możność utrwalania.
Zemsta ręki śmiertelnej.

2. Pamiętasz, Wisława Szymborska to nasza noblistka! Nagrodę Nobla otrzymała w 1996 roku.

3. Czy wiesz, kto mówi w utworze poetyckim?
/podmiot liryczny, osoba mówiąca, „ja” liryczne/

Kim jest podmiot liryczny w utworze?
/autorka, osoba – poeta, która tworzy świat/
Kto jest adresatem?
/może nim być każda osoba, która czyta utwór/

4. Co jest tematem utworu?
/radość, jaką daje pisanie wierszy; poeta może tworzyć własny świat i nim zarządzać:
„Bez mojej woli nawet liść nie spadnie”
nie liczy się świat rzeczywisty; wszystko zależy od pisarza i nic nie zostanie ukazane bez jego aprobaty;
pisarz to Bóg; Bóg kieruje ludzkim życiem – twórca książkowym światem i jego mieszkańcami/.

5. Przyczyna tworzenia:
/chęć panowania nad czymś, bycia niezależnym, „porachowania się” ze światem, ukazania swoich złości, niezadowolenia, chęć tworzenia historii ku pokrzepieniu duszy, czerpania radości; poeta jest wolny, bez ograniczeń i przymusów, to, co robi jest bezpieczne – to radość pisania, która czyni szczęśliwym/.

6. Budowa wiersza, środki poetyckie:
rymy/ niewiele/: niedokładne, żeńskie np. strzyże – papierze/ wsparta – kalka
epitety: napisana /sarna/, biała /kartka/, małe /wieczności/
porównania: /woda/”jej pyszczek odbije jak kalka”
pytanie retoryczne: „dokąd biegnie ta napisana sarna przez napisany las”
metafory: „zbiec po stromym piórze”, „napisany las”